Порвав би я розпуки тужні пута,
Коли б були залізнії вони,
Поплила б пісня вільна і нескута
В даль над розспівані лани.
Я б у розпуці тій летів піснями
Над синню гір до захисту села,
Де шепчеш ти лагідними устами
З квітками утлими, як сміх весла.
Я сплив би шумом над твоїм подвір’ям,
Що взяв на себе мрії всі мої,
І з дальніх борів, з дальнього міжгір’я
Носив до тебе співанок рої.
Порвав би я розпуки чорну тугу,
Коли б я знав, що ждеш мене десь ти,
Надлюдську всю зібрав би я потугу,
Щоб лиш туди крізь бурю доплисти.